

Maria Montessori urodziła się 31 sierpnia 1870 r. w Chiarawalle we Włoszech, zmarła 6 maja 1952 w Noordwijk aan Zee w Holandii. Była pierwszą we Włoszech, kobietą-lekarzem, studiowała w latach 1892-1896.

W roku 1897 podjęła pracę w Klinice Psychiatrycznej Uniwersytetu Rzymskiego, podczas której zwróciła szczególną uwagę na dzieci upośledzone umysłowo.

Montessori była także aktywnym członkiem Narodowej Ligi Wychowania Dzieci Upośledzonych Umysłowo. W 1907 otworzyła przedszkole Casa Dei Bambini - Dom Dziecięcy.

Maria Montessori była prekursorką nowoczesnej pedagogiki „przenikniętej duchem miłości, humanitaryzmu i tolerancji”, w której najważniejsze miejsce zajmuje dziecko.

Pedagogika Marii Montessori daje dziecku szansę indywidualnego i wszechstronnego rozwoju, wspiera spontaniczną i twórczą aktywność dziecka. Podstawową formą jest tu zabawa i indywidualne zdobywanie przez dziecko doświadczeń. Pozwala na zorganizowanie przejścia od zabaw dziecięcych do elementów pracy. Pomaga w rozwijaniu indywidualnych cech osobowości, w formowaniu prawidłowego charakteru, zdobywaniu wiedzy.

W systemie pedagogiki Marii Montessori nie ma przedmiotów, ocen, klas. Maria Montessori podzieliła dzieci ze względu na wiek, młodsze uczą się od starszych:

- I poziom – przedszkole – od 3 do 6 lat,
- II poziom – szkoła podstawowa – od 6 do 9 lat,
- III poziom – szkoła podstawowa – od 9 do 12 lat.

Środki dydaktyczne zwane Materiałem Montessori, na którym dzieci pracują posiada takie cechy:

- 1) prostota, precyzja i estetyka wykonania,
- 2) uwzględnienie zasady stopniowania trudności,
- 3) dostosowany do potrzeb rozwojowych dziecka,
- 4) budzenia ciekawości i zainteresowań dziecka,
- 5) przechodzenie od materiału konkretnego do bardziej abstrakcyjnego,
- 6) konstrukcja umożliwiająca samodzielną kontrolę błędów,
- 7) logiczna spójność ogniwi ciągów tematycznych,
- 8) ograniczenie – dany rodzaj występuje tylko raz, w jednym egzemplarzu